

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΝΟΥΒΕΛΑ

Η Σμυρνιά του καταυλισμού

(Περίληψη προηγούμενου)

Η Ιουλία αναγνωρίζει τον Μανώλη, χωρίς αυτός να αντιληφθεί την παρουσία της στο κέντρο. Συνεχίζει να παρακολουθεί το τραγούδι του με δακρυσμένα μάτια, χωρίς να πει σε κανένα πως τον αναγνώρισε. Προκαλεί με την συγκίνηση όλων στο τραπέζι χωρίς όμως να της ομολογήσουν κάτι, που πιθανώς να της προκαλούσε μεγαλύτερη συγκίνηση.

Έτσι την παρακολουθούσαν αμίλητοι, καθώς εκείνη ήταν συνεπαρμένη από το τραγούδι του Μανώλη. Όταν όμως μετά το πρώτο τραγούδι ο Μανώλης καθώς το συνήθιζε πήγαινε να χαιρετήσει τους πελάτες της βραδιάς και τον είδε να κατευθύνεται προς το τραπέζι της, άρπαξε σφιστά το χέρι της Βασιλικής και είπε δυνατά που το άκουσαν όλοι:

- Παιδιά βοηθήστε με, είναι εκείνος. Πριν προλάβουν οι άλλοι να προβούν σε οποιαδήποτε κίνηση, ο Μανώλης ήδη έχει φτάσει στο τραπέζι της, και την αναγνωρίζει. Η σκηνή είναι συγκινητική. Σηκώνεται η Ιουλία και πηγαίνει προς το μέρος του και δίνοντάς του το χέρι της του λέει:

- Γειά σου Μανώλη. Και στην συνέχεια τον αγκαλιάζει Ο Μανώλης δεν άντεξε την συγκίνηση και σωριάζεται σε μια καρέκλα.

Θα συνέλθει σύντομα και θα μπορέσει να συνεχίζει το πρόγραμμά του, παρακαλώντας την Ιουλία να μείνει μέχρι το τέλος και ύστερα θα πήγαιναν όλοι σπίτι του για καφέ.

Ας δούμε την συνέχεια της ιστορίας.

Μετά το τέλος της βραδιάς και αφού άδειασε το κέντρο φεύγοντας και ο τελευταίος πελάτης, ο Μανώλης πλησίασε ξανά το τραπέζι της Ιουλίας λέγοντας:

- Πάμε για ένα καφέ στο σπίτι μου; Είναι ακριβώς απέναντι.

Έδειχνε ήρεμος. Όμως στο βάθος ήταν τρομερά αναστατωμένος. Η Ιουλία είχε ξεπεράσει την μεγάλη ταραχή, βρήκε την δύναμη, και αντιλήφθηκε ότι ο Μανώλης χρειαζόταν κάποια υποστήριξη για να συνέλθει.

Καθώς περπατούσαν από την ταβέρνα προς το σπίτι πήγε κοντά του και άρχισε να του μιλά.

Αυτός φαινόταν να μη την ακούει. Έκανε μερικά βήματα και ξαφνικά σταματούσε την κοιτούσε στα μάτια και της έλεγε:

- Ιουλία μου δεν το πιστεύω ότι σε ξαναβρήκα.

Εκείνη τον κοιτούσε με πολλή τρυφερότητα και του έλεγε:

- Ούτε και εγώ το πίστευα Μανώλη ότι κάποτε θα σε συναντούσα.

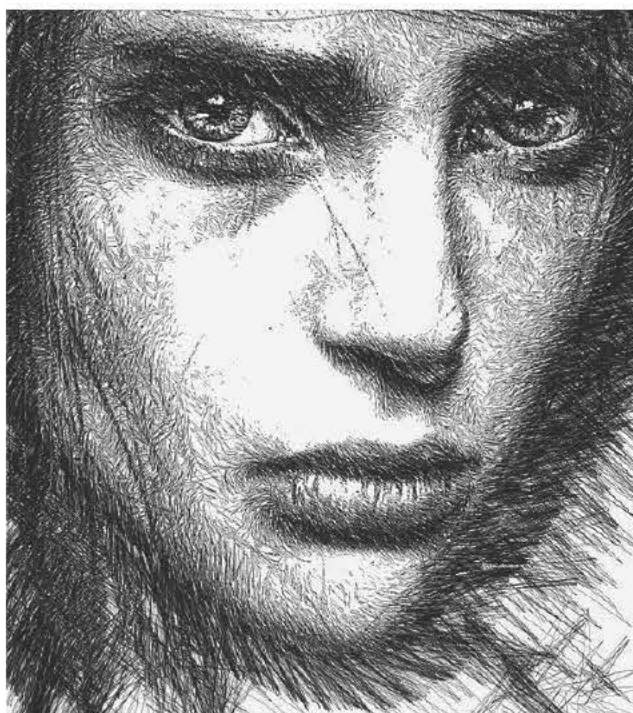
Νιώθανε τόσο την ανάγκη ο ένας του άλλου, που αδιαφορώντας για τους υπόλοιπους της συντροφιάς, που ασυναίσθητα ομίχλωνε τα χέρια τους και προχωρούσαν μαζί, δίπλα ο ένας του άλλου.

Βαθιά συγκίνηση ένιωθαν και οι άλλοι, αλλά περισσότερο ο Αλέξανδρος που έβλεπε την μάνα του να δείχνει τόσο ευτυχισμένη.

Προχώρησαν προς το σπίτι. Τους είχε προλάβει η Χριστίνα που άναψε τις λάμπες πετρελαίου για να φωτιστεί το σπίτι.

Η Ιουλία έμπαινε σε λίγο για πρώτη φορά στο σπίτι του αγαπημένου της. Ένιωθε μια τόσο παράξενη και γλυκιά συγκίνηση.

Προχώρησαν προς το σαλόνι. Αμέσως η Ιουλία αντιλήφθηκε ότι στους τοίχους ήταν κρεμασμένοι αρκετοί πίνακες. Μα δεν ήταν αυτό που την συγκλόνισε. Οι περισσότεροι πίνακες ήταν δικά της νεανικά πορτραίτα. Όλα έργα του Μανώλη.

Κρατώντας τον Μανώλη πάντα από το χέρι και πλησιάζοντας τους πίνακες του είπε με βαθιά συγκίνηση:

- Μανώλη αυτή είμαι εγώ. Ζωγράφιζες εμένα. Δεν ήξερα ότι είσαι και ζωγράφος.

Ο Μανώλης δεν απαντούσε. Από την μεγάλη συγκίνηση δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη.

Το μόνο που κατόρθωσε να της πει ήταν:

- Έλα να καθίσουμε. Νιώθω λίγο ζάλν.

Έκατσαν στο καναπέ κρατώντας πάντα ο ένας του χέρι του άλλου.

Οι άλλοι τους κοιτούσαν αμίλητοι αλλά και αυτοί βαθιά συγκινημένοι.

Η μόνη που κατόρθωσε να προσποιηθεί την ήρεμη, ήταν αδελφή του Μανώλη, η Χριστίνα, που πηγαίνονταν χαμογελαστή με τον δίσκο με τους καφέδες και τα κουλουράκια.

Την απόλυτη σιωπή την έσπασε ο Αλέξανδρος, που έβγαλε και τους υπόλοιπους από την μεγάλη αμηχανία.

- Λοιπόν ώρα να πηγαίνουμε για ξεκουραστείτε και εσείς και εμείς. Η αποψινή βραδιά ήταν υπέροχη αλλά και βαθιά συγκινητική για όλους μας.

- Θα πρέπει να μιλήσουμε με πρεμία-συνέχεια αφού ξεπεράσουμε την πρώτη μας συγκίνηση. Προτείνω να βρεθούμε αύριο το μεσημέρι σπίτι μου για φαγητό και αποεινόμενος στον Μανώλη του είπε:

Στις 12 θα έρθει ο οδηγός με το αυτοκίνητο να σας φέρει. Σύμφωνα;

- Σύμφωνα απάντησε ο Μανώλης και σηκώθηκε πήγε προς το μέρος του Αλέξανδρου και δίνοντάς του χέρι του είπε:

- Θερμά σε ευχαριστώ. Την μητέρα σου την Ιουλία δεν έπαψα ποτέ να αγαπώ.

Ο Αλέξανδρος σηκώθηκε και αγκαλιάζοντας τον Μανώλη του είπε:

- Το ξέρω.

Η Ιουλία, η Φιλίω, η Βασιλική και η Ευτέρπη, έβγαλαν τα μαντιλάκια τους να σκουπίσουν τα δάκρυά τους.

Η Χριστίνα έτρεξε κοντά στην Ιουλία λέγοντας:

Ο Θεός να σε έχει καλά. Μας έδωσες στον αδελφό μου και σε εμένα τόση χαρά, που είχαμε να νιώσουμε χρόνια.

Η Ιουλία την αγκάλιασε λέγοντας:

- Και εσείς μου δώσατε μεγάλη χαρά που είχα να την νιώσω και εγώ χρόνια.

Η Χριστίνα σηκώθηκε και πήρε μια μικρή λάμπα να τους οδηγήσει προς την έξοδο όπου τους περίμενε ο οδηγός με το αυτοκίνητο.

Η Ιουλία έτρεξε προς τον Μανώλη τον αγκάλιασε και τον φίλησε στο μάγουλο λέγοντας

- Σας περιμένω αύριο το μεσημέρι σπίτι μου του είπε.

(Η συνέχεια την ερχόμενη Τετάρτη)

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Εφημερίδα

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Τώρα και στο facebook

